

Faldt tidt i Samkvem med saadanne Koner, naar de skulde skrive under, hørt den Bemærkning: Skal jeg skrive mit eget Navn eller min Mands Navn? Jeg antager ikke, at den højtærede Minister i nogen Maade vil modsige dette, som vi den Gang holdt stærkt paa skulde anerkendes, at Hustruen har Ret til, hvis hun ønsker det, uden Bevilling af nogen Art at tage sit Slægtnavn igen. Det er der jo ogsaa, som den højtærede Minister vil vide, en Højesteretsdom for fra 1879. Det, der gjorde, at vi dog gik ind paa i det ældre Lovforslag at medtage den samme Bestemmelse, som nu staaar her i § 2, Nr. 4, var den Forklaring fra den daværende Justitsministers Side, at dette kun skulde være en praktisk Lettelse for den fraskilte Hustru, der ofte havde vanskeligt ved at faa sit Pigenavn til at trænge igennem blandt sine Omgivelser og over for Myndighederne. Hvor meget hun end ønskede at genoptage det, risikerede hun, at Omgivelserne kaldte hende ved Mandens Navn, og at hun i offentlige Skrivelser af Myndighederne betegnedes paa samme Maade. For at lette hende Adgangen til at bryde denne gamle Slendrian, eller hvad man skal kalde det, skulde hun have Adgang til at faa et særligt Navnebevis. Andet stod der ikke i det tidligere Lovforslag, og jeg har altsaa forstaaet det saaledes, at andet er heller ikke Meningen med dette Forslag; hun skal kunne faa dette Navnebevis, naar hun ønsker det, for at kunne holde det op for Næsen af enhver, der ikke vil respektere den Ret, hun allerede ifølge den bestaaende Lovgivning har til uden Bevilling at bære sin Slægts Navn. Den højtærede Minister vil sikkert indrømme, at historisk set, er det slet ikke saa gammel Skik og Brug, at Hustruen bærer Mandens Navn, det er kun ca. 150 Aar siden, det blev almindeligt. Vi kende jo Eksempler nok paa, at historisk berømte Kvinder slet ikke have baaret deres Mands Navn. Jeg nævner saaledes Birgitte Gøje, skønt hun var gift med Herluf Trolle.

N. J. Larsen: Det er ikke min Hensigt at blande mig videre i denne Diskussion. Jeg mener ligesom flere ærede Talere, at den højtærede Justitsminister fortjener Paaskønnelse for, at han har fremsat det foreliggende Lovforslag, og at han ikke med Ængstelighed er gaaet til Reformen, men er gaaet saa vidt, at vi, om vi finde Grund dertil, have noget at slaa af paa. Det har været mig ligefrem velgørende i Dag at se den højtærede Minister staa som Talsmand

for den liberalere Opfattelse af denne Materie over for de ultra-konservative Anskuelser, som vi have hørt det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) gøre sig til Tolk for. Men alt det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg ønsker kun at stille et Spørgsmaal til den højtærede Minister angaaende en, som jeg tror, ret praktisk Side af den foreliggende Sag. Han udtalte, at der neppe efter vor Lovgivning fandtes Navneinteresser, som vare saaledes beskyttede, at de kunde hævdes ved Domstolene. Jeg tror dog, der findes en særlig Klasse Navneinteresser, om hvilke det maa siges, at de kunne hævdes ad Rettens Vej. Jeg sigter her til de Personnavne, som ere blevne Forretningsnavne og indregistrerede som saadanne. Jeg vil nu tillade mig at spørge, hvorledes Forholdet mellem dette Lovforslag og den gældende Lovgivning om Forretningsnavne bør opfattes. Vi have i Fimaloven af 1ste Marts 1889 § 10 en saalydende Regel: „Den, som . . . vil drive Forretning under eget Navn, maa ikke ved Tilføjelser, Udeladelser eller Ændringer i den hidtil brugte Benævnelse forsætlig efterligne indregistrerede Firmaer, som indeholde det samme Navn“. Jeg mindes fra denne Lovs Behandling, at man bl. a. tænkte paa saadanne Tilfælde, som at en Forretningsmand, der havde Navnene Peter Jørgen Jensen, men blot kaldtes Peter Jensen, lod „Peter“ træde i Skygge og fremdrog „Jørgen“ for at kunne komme til at føre samme Forretningsnavn som den bekendte Jørgen Jensen, i hvis Nærhed han agtede at nedsætte sig for at drive Forretning i samme Branche. Sligt skulde der sættes en Stopper for. Naar jeg nu ser paa det foreliggende Lovforslag, kan jeg ikke forstaa det anderledes, end at det bliver tilladt enhver i Henhold til Forslagets Regler i § 2 at antage Navne, selv om de ere Forretningsnavne for andre Borgere i Landet og indregistrerede som saadanne. I saa Fald vil jo dette Lovforslag, om det bliver gennemført, faa en stor Interesse for Forretningsverdenen. Det vil kunne komme til at gribe ret revolutionært ind i mange Næringsforhold. Derfor ønsker jeg at faa oplyst, om det er Meningen, at denne Lov ændrer Reglerne i Fimaloven, for saa vidt Talen er om Forretningsnavne, der kun ere Personnavne.

Justitsministeren (Goos): Dette Lovforslag kan, hvis det bliver Lov, slet ingen Indflydelse have paa Fimaloven. Den Bestemmelse, det ærede Medlem oplæste